DECIZIA (UE) 2015/120 A COMISIEI

din 29 octombrie 2014

privind schema de ajutoare de stat SA.27317 (C 25/09) (ex N 73/08) pe care Italia intenționează să o pună în aplicare pentru echipamentele de proiecție digitală

[notificată cu nbumărul C(2014) 7888]

(Numai textul în limba italiană este autentic)

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 108 alineatul (2) primul paragraf,

având în vedere Acordul privind Spațiul Economic European, în special articolul 62 alineatul (1) litera (a),

după ce părțile interesate au fost invitate să își prezinte observațiile ([1]) în temeiul articolelor menționate și având în vedere aceste observații,

întrucât:

I. PROCEDURA

(1) La 30 decembrie 2008, Italia a notificat Comisiei intenția sa de a introduce stimulente fiscale în favoarea investițiilor și a distribuției din sectorul cinematografic, precum și a cinematografiei digitale. Autoritățile italiene au transmis informații suplimentare la 2 aprilie 2009 și la 23 iunie 2009.

(2) Prin scrisoarea din 22 iulie 2009, Comisia a informat Italia în legătură cu decizia de a aproba stimulentele fiscale acordate de Italia în favoarea investițiilor și a distribuției în sectorul cinematografic. În același timp, Comisia a informat Italia în legătură cu decizia de a iniția procedura prevăzută la articolul 108 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene în ceea ce privește creditul fiscal propus pentru investițiile în echipamente de proiecție digitală.

(3) Decizia Comisiei de a iniția procedura a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* ([2]). Comisia a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile.

(4) Ministerul Patrimoniului Cultural și al Turismului și Comisia Europeană au organizat un seminar pe această temă, care a avut loc la Roma la data de 21 octombrie 2009.

(5) Comisia a primit informații de la părțile interesate, pe care le-a transmis autorităților italiene, pentru a le oferi acestora posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere; observațiile autorităților italiene au fost transmise printr-o scrisoare din data de 19 ianuarie 2010. Ulterior au avut loc alte schimburi de informații, inclusiv prin scrisorile suplimentare ale autorităților italiene din 7 septembrie 2010, 12 aprilie 2011, 1 iunie 2011, 1 decembrie 2011, 10 mai 2012, 14 septembrie 2012, 23 aprilie 2013, 6 decembrie 2013, 18 aprilie 2014, 11 iunie 2014 și 1 august 2014.

II. DESCRIEREA MĂSURII

1. Măsura notificată

(6) Creditul fiscal în favoarea societăților de exploatare cinematografică care instalează echipamente de proiecție digitală făcea parte dintr-un ansamblu de măsuri fiscale introduse de autoritățile italiene în favoarea sectorului cinematografic. În ansamblu, aceste măsuri fiscale aveau obiectivul de a stimula dinamici ale pieței care să susțină filmele culturale „de naționalitate italiană" într-un mediu favorabil concurenței, precum și de a promova aceste filme în Italia și în Europa.

(7) Schema de credit fiscal pentru cinematografia digitală oferă un credit fiscal de 30 % din costurile aferente introducerii echipamentelor de proiecție digitală. Valoarea maximă anuală a creditului fiscal este de 50 000 EUR per ecran.

([1]) JO C 196, 20.8.2009, p. 9.
([2]) A se vedea nota de subsol 1.

(8) Sunt eligibile următoarele costuri:

(a) achiziționarea de echipamente de proiecție și reproducere digitală;

(b) achiziționarea de echipamente și aparatură pentru recepționarea semnalului digital terestru și/sau prin satelit;

(c) achiziționarea în leasing sau închirierea echipamentelor, sistemelor și aparaturilor menționate la literele de mai sus. Contractele relevante trebuie să cuprindă obligația de a achiziționa produsul la expirarea contractului de leasing sau o dispoziție privind exercitarea anticipată a unui astfel de drept de opțiune de către societatea utilizatoare;

(d) cheltuielile pentru formarea personalului;

(e) cheltuielile aferente și auxiliare restructurării și adaptării cabinelor de proiecție, a echipamentelor, a serviciilor și a spațiilor utilizate anterior pentru proiecția filmelor pe peliculă de 35 mm.

Costurile prevăzute la ultimele două litere nu trebuie să reprezinte mai mult de 20 % din costurile totale efectuate în temeiul literelor (a), (b) și (c).

(9) Conform notificării inițiale transmise de autoritățile italiene, sprijinul nu ar fi supus unor condiții pentru cinematografele care au între unu și patru ecrane și pentru cinematografele multiplex care au între cinci și zece ecrane, situate în localități cu mai puțin de 50 000 de locuitori. Pentru celelalte cinematografe multiplex având maximum 24 de ecrane, sprijinul ar fi condiționat de obligația de a proiecta filme culturale pentru 50 % din zilele de programare și de a trece la proiecția digitală pentru cel puțin 50 % din ecrane.

(10) Creditul fiscal se aplică societăților cinematografice care sunt impozabile în Italia.

(11) Schema are următoarele temeiuri juridice:

(a) Legea nr. 244 din 24 decembrie 2007 de stabilire a unor reglementări privind întocmirea bugetului anual și multianual de stat;

(b) Decretul-lege nr. 91 din 8 august 2013, modificat și transformat în lege prin Legea nr. 112 din 7 octombrie 2013;

(c) noi dispoziții de aplicare a creditelor fiscale acordate societăților de exploatare cinematografică pentru introducerea și achiziționarea de echipamente și aparaturi destinate proiecției digitale.

2. **Îndoieli exprimate de Comisie**

(12) În decizia de inițiere a procedurii, Comisia a concluzionat că măsura de ajutor notificată constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE. Prin oferirea de stimulente fiscale, statul italian renunță la anumite venituri, ceea ce înseamnă că schema implică utilizarea unor resurse de stat. Schema oferă un avantaj economic anumitor societăți, în cazul de față societăților de exploatare cinematografică. Având în vedere comerțul internațional de filme, acest avantaj selectiv poate avea un impact asupra schimburilor comerciale din interiorul Uniunii. Comisia avea îndoieli cu privire la compatibilitatea ajutorului.

(13) În primul rând, Comisia avea îndoieli în legătură cu **necesitatea** creditului fiscal în favoarea cinematografiei digitale, contestând valoarea maximă propusă a creditului fiscal (50 000 EUR per ecran), pe motiv că aceasta corespunde (la o rată de 30 %) unui cost maxim eligibil de instalare de 166 667 EUR per ecran (50 000 EUR × 100/30). Această valoare maximă depășește estimarea prezentată de autoritățile italiene referitor la costurile echipamentelor de proiecție digitală (100 000 EUR). Comisia a pus în discuție valoarea maximă a creditului fiscal, precum și corectitudinea estimării costurilor de adaptare. De asemenea, Comisia și-a exprimat îndoieli cu privire la necesitatea de a instala echipamente de proiecție 2K ([3]) în conformitate cu specificațiile DCI ([4]) pentru proiecția de filme culturale italiene sau europene.

(14) În al doilea rând, Comisia avea îndoieli cu privire la **proporționalitatea** măsurii de ajutor propuse, considerând că este probabil ca cinematografele mai mari să își poată permite cu mai multă ușurință să instaleze echipamente de proiecție digitală și fără subvenții de stat. În plus, Comisia a observat că societățile de exploatare cinematografică au la dispoziție soluții comerciale pentru trecerea la proiecția digitală, cum ar fi redevențele pentru copii

([3]) Versiunea 2K are o rezoluție de 2 048 × 1 080 de pixeli.

([4]) DCI sunt specificațiile definite pentru prima dată în 2005 pentru piața SUA de o întreprindere comună numită Digital Cinema Initiatives (inițiative pentru cinematografia digitală) formată de marile studiouri de producție din Statele Unite (Disney, Fox, Paramount, Sony Pictures Entertainment, Universal și Warner Bros. Studios).

virtuale (*virtual print fee*) ([5]) și, prin urmare, și-a pus problema dacă o subvenție statală cu valoarea propusă per ecran nu ar provoca dispariția alternativelor comerciale.

(15) În al treilea rând, Comisia a pus în discuție **caracterul adecvat** al creditului fiscal propus ca măsură de ajutor, observând că finanțarea prevăzută pentru această măsură (16,8 milioane EUR) corespunde unui cost de instalare de 56 de milioane EUR, care este cu mult inferior costului de adaptare estimat (395,7 milioane EUR pe baza unei sume de 100 000 EUR per ecran). În afara problemei caracterului adecvat al fondurilor disponibile, Comisia se îndoia și în legătură cu faptul că măsura propusă era suficient de bine orientată în raport cu obiectivul de a spori difuzarea filmelor italiene și europene cu caracter cultural. Comisia se îndoia că autoritățile italiene puteau induce societățile de exploatare cinematografică având echipamente digitale să introducă soluții comerciale alternative, care să ofere spectatorilor italieni o gamă mai largă de filme culturale. Dat fiind că utilizarea unui credit fiscal implică necesitatea ca beneficiarul să dispună de o capacitate contributivă suficientă și că această măsură presupune faptul că societățile de exploatare cinematografică trebuie să finanțeze 70 % din investiții, Comisia se îndoia că cinematografele care au mai multă nevoie de ajutor ar putea beneficia de creditul fiscal. De asemenea, Comisia și-a exprimat îndoieli asupra faptului că această măsură unică de sprijin (notificarea se referea la o măsură-pilot cu o durată de doi ani) ar constitui o soluție durabilă pentru problema ciclului de viață mai scurt și a costurilor mai ridicate de utilizare legate de instalarea echipamentelor digitale.

(16) În al patrulea rând, Comisia a ridicat problema **repercusiunilor economice, sociale și culturale** ale ajutorului. Deși recunoaște că ar putea fi în interesul tuturor ca un stat membru să recurgă la un ajutor de stat pentru a investi în trecerea cinematografelor la tehnologia digitală, Comisia a cerut asigurări în legătură cu neutralitatea tehnologică a măsurii; în special, a cerut să i se confirme că societățile de exploatare cinematografică nu ar fi încurajate să investească mai curând într-un standard digital decât în altul. În plus, Comisia a cerut autorităților italiene să garanteze că vor putea fi proiectate și filme distribuite într-un format digital bazat pe standarde publice inferioare standardului digital al echipamentului pentru care se acordă subvenția. De asemenea, Comisia a observat că ajutorul pentru instalarea echipamentelor de proiecție digitală ar putea avantaja în mod indirect marile societăți de producție cinematografică din Statele Unite ale Americii (în cazul echipamentelor conforme specificațiilor DCI). Creșterea cererii rezultând din ajutorul propus ar putea mări prețurile ofertei limitate de echipamente de proiecție. Ca urmare a ajutorului, Italia ar putea atinge mai rapid masa critică de săli de cinema cu echipamente digitale, ceea ce ar putea accelera trecerea la distribuția digitală și, prin urmare, închiderea cinematografelor care nu vor fi reușit să instaleze la timp echipamente de proiecție digitală. În ansamblu, Comisia se îndoia că eventualele efecte de denaturare a concurenței ar fi compensate de avantajele ajutorului în termeni sociali și culturali.

3. **Modificări aduse propunerii după inițierea procedurii**

(17) În urma inițierii procedurii oficiale de investigare de către Comisie, măsura de credit fiscal propusă de Italia în favoarea cinematografiei digitale a fost pusă în aplicare conform unui regim adoptat pe baza cadrului de referință temporar comunitar și în limitele pragurilor *de minimis* ([6]). După autorizarea de către Comisie, autoritățile italiene intenționează să pună integral în aplicare măsura peste pragurile *de minimis*.

(18) Autoritățile italiene estimează că valoarea totală a măsurii se va ridica la circa 7,5 milioane EUR pentru perioada 2014-2015.

(19) Perioada care face obiectul prezentei decizii se încheie la 31 decembrie 2022. Autoritățile italiene prevăd că utilizarea creditului fiscal va fi mai frecventă în anii 2014 și 2015.

(20) Proiectele de dispoziții de punere în aplicare prin care autoritățile italiene intenționează să pună în aplicare integral ajutorul (peste pragurile *de minimis*) diferă de notificarea inițială în privința câtorva puncte importante.

(21) În primul rând, condiția ca cinematografele de dimensiuni mari și mijlocii să includă în program o anumită cantitate de filme culturale italiene și europene pentru a obține ajutorul a fost eliminată din dispozițiile de punere în aplicare modificate. În ultimii ani, autoritățile italiene au întâmpinat dificultăți legate de monitorizarea

([5]) Astfel de soluții comerciale pentru trecerea la proiecția digitală se bazează pe plata de către distribuitori a unei redevențe pentru copii virtuale pentru proiecția digitală a propriilor filme în sălile de cinema. Sistemul redevențelor pentru copii virtuale se bazează pe ideea că o parte din economiile realizate de societatea de distribuție care distribuie filme în format digital sunt utilizate pentru a acoperi o parte din costurile efectuate de societățile de exploatare cinematografică pentru echipamentele digitale. În general, astfel de acorduri prevăd participarea unui intermediar („integrator") care colectează redevențele pentru copiile virtuale de la societățile de distribuție, instalează și eventual finanțează echipamentele pentru sălile de cinema. A se vedea și considerentul (50) pentru o prezentare generală a soluțiilor de redevențe pentru copii virtuale disponibile în Italia.

([6]) Până la sfârșitul anului 2010, pe baza Comunicării Comisiei — Cadru comunitar temporar pentru măsurile de ajutor de stat de sprijinire a accesului la finanțare în contextul actualei crize financiare și economice (JO C 83, 7.4.2009, p. 1). După sfârșitul anului 2010, măsura a fost pusă în aplicare pe baza Regulamentului (CE) nr. 1998/2006 al Comisiei din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din tratat ajutoarelor *de minimis* (JO L 379, 28.12.2006, p. 5). În 2013, Comisia a adoptat un nou regulament *de minimis*, Regulamentul (UE) nr. 1407/2013 al Comisiei din 18 decembrie 2013 privind aplicarea articolelor 107 și 108 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ajutoarelor *de minimis* (JO L 352, 24.12.2013, p. 1).

respectării acestei condiții de către cinematografele de dimensiuni mari și mijlocii. În plus, acestea susțin că eliminarea unei astfel de obligații este necesară pentru a restabili condiții de concurență echitabile între cinematografele de mari dimensiuni care necesită ajutor și marile lanțuri de cinematografe multiplex care domină piața cinematografică italiană (a se vedea considerentul 37).

(22) În al doilea rând și în legătură cu cele menționate anterior, dispozițiile de punere în aplicare modificate prevăd un prag de 60 de ecrane. Societățile de exploatare cinematografică ce au sau gestionează un număr mai mare de ecrane nu sunt eligibile pentru creditul fiscal. Autoritățile italiene consideră că aceasta este o bună alternativă față de obligația de programare impusă inițial pentru a garanta că măsura îndeplinește obiectivele stabilite și pentru a-i exclude pe acei operatori comerciali care, în virtutea poziției lor pe piață, ar trebui să fie în măsură să treacă la noua tehnologie fără ajutor.

(23) În al treilea rând, noile dispoziții de punere în aplicare impun beneficiarului să facă o declarație, în scopul de a preveni supracompensarea sau redirecționarea ajutorului în cazul în care creditul fiscal ar fi combinat cu soluții comerciale (redevențe pentru copii virtuale).

(24) În al patrulea rând, dispozițiile modificate permit cumularea ajutoarelor până la o intensitate maximă a ajutorului de 75 % din costurile totale. Pentru cinematografele cu unul sau două ecrane, intensitatea maximă a ajutoarelor cumulate este de 90 %.

(25) În afară de aceste modificări, din 2012 beneficiarii pot transfera creditul fiscal digital furnizorilor de echipamente digitale, băncilor, intermediarilor financiari și societăților de asigurare (a se vedea considerentul 56).

III. **OBSERVAȚIILE PĂRȚILOR INTERESATE**

(26) În urma consultării publice cu privire la măsura de ajutor, care a avut loc în 2009, Comisia a primit observații de la circa 20 de părți interesate. Au transmis informații:

— organizațiile italiene și europene care reprezintă societățile de distribuție și cinematografele, precum și Commission Supérieure Technique de l'Image et du Son (CST) din Franța și Forumul European al Cinematografiei Digitale;

— autoritățile franceze, precum și fondurile de promovare a cinematografiei din Germania și din Regatul Unit și Rețeaua fondurilor regionale europene pentru sectorul audiovizual (Cineregio). Mai multe dintre observațiile primite se refereau, de asemenea, la publicațiile privind acest subiect ale Directorilor Agențiilor Europene de Cinematografie (EFAD) ([7]);

— un anumit număr de societăți, profesioniști din sectorul cinematografic și cetățeni din Franța, Italia, Regatul Unit și Elveția.

De asemenea, în octombrie 2009 a fost organizat un seminar pe această temă, care a avut loc la Roma.

(27) În ceea ce privește **necesitatea** ajutorului, toate contribuțiile primite au subliniat necesitatea ajutoarelor de stat pentru trecerea la cinematografia digitală, considerată a fi o evoluție inevitabilă. Așa cum au explicat atât autoritățile franceze, cât și Consiliul Cinematografic din Regatul Unit (UK Film Council), beneficiile generale ale cinematografiei digitale sunt însoțite de o repartizare asimetrică a costurilor (suportate de societatea de exploatare cinematografică) și a beneficiilor financiare directe (pentru societatea de distribuție) legate de această tranziție. Ca urmare a acestei situații de asimetrie, ar fi dificil să se realizeze o tranziție rapidă fără sprijin din exterior. În acest context, părțile terțe care au prezentat observații au subliniat riscul evident ca, în cazul în care nu se iau măsuri pentru ca sistemele de proiecție digitală să devină mai accesibile și mai abordabile din punctul de vedere al prețurilor, multe cinematografe europene mici, independente și/sau din zone izolate să iasă de pe piață. Potrivit Declarației EFAD din septembrie 2009, 30 % dintre sălile de cinema europene riscau să fie închise. Atât autoritățile franceze, cât și Consiliul Federal pentru Cinematografie din Germania au subliniat că nu numai proiecția, ci și distribuția filmelor ar fi afectată de lipsa ajutoarelor. O perioadă lungă de tranziție, cu o distribuție paralelă de copii analogice și digitale ale filmelor ar putea fi prea costisitoare, în special pentru distribuitorii mai mici de filme. În fine, absența ajutorului ar avea un impact negativ considerabil asupra difuzării filmelor europene, a diversității culturale și a accesului cetățenilor europeni la cultură.

(28) Toate contribuțiile au subliniat că standardele DCI sunt general recunoscute ca standarde comune pentru cinematografia digitală. Promovarea unui standard la nivel mondial este considerată un element pozitiv, mai degrabă decât un dezavantaj pentru sălile de cinema, întrucât permite crearea de condiții egale între acestea.

([7]) Directorii Agențiilor Europene de Cinematografie (EFAD), *San Sebastian Statement: Urgent and comprehensive public support needed for the digitisation of cinemas* (San Sebastian, 21 septembrie 2009); EFAD, Document de reflecție — *The case of public intervention in the digital transition of cinema* (octombrie 2009).

(29) În privința costurilor de instalare a echipamentelor de proiecție digitală, în general, suma de 100 000 EUR per ecran nu a fost considerată o estimare excesivă. Dimpotrivă, multe contribuții au susținut că aceste costuri pot fi mult mai mari, de exemplu dacă sunt necesare lucrări majore pentru adaptarea cabinei de proiecție, așa cum poate fi cazul în special în cinematografele mici. Totuși, unele răspunsuri au recunoscut existența unei tendințe de reducere a prețurilor echipamentelor de proiecție digitală.

(30) În multe dintre contribuțiile primite s-a susținut că, și în cazul în care costurile de adaptare ar fi mult mai mari decât sprijinul de stat disponibil (așa cum este, probabil, cazul pentru creditul fiscal acordat de Italia), rămâne valabil faptul că ajutorul de stat este complementar față de alte surse de venituri, cum ar fi redevențele pentru copii virtuale sau fondurile proprii ale societăților de exploatare cinematografică.

(31) În ceea ce privește **proporționalitatea** ajutorului, unele părți interesate au criticat creditul fiscal considerând că este foarte probabil ca cinematografele mai mari să beneficieze în mai mare măsură de acesta. Alte părți au susținut că este oportun ca marile cinematografe să beneficieze de ajutoare, eventual pe baza unor obligații privind programarea. Cu toate acestea, alte contribuții au făcut trimitere la Declarația EFAD, subliniind că este important să nu se aplice un tratament inegal, de exemplu ca urmare (în cazul specific al creditului fiscal italian) a unui nivel diferit al capacității contributive a cinematografelor, dar și, în mod mai general, a restricționării accesului pe baza programării, a dimensiunii sau a situării geografice a sălilor de cinema. Federația Internațională a Asociațiilor Distribuitorilor de Film (FIAD) a subliniat că, pe actuala piață cinematografică și în contextul economic general, chiar și marile societăți de exploatare cinematografică ar putea să nu mai fie considerate rentabile.

(32) În privința disponibilității soluțiilor comerciale pentru trecerea la proiecția digitală și a aplicabilității lor în cazul sălilor de cinema mai mici, părerile au fost relativ împărțite. Unele părți interesate au susținut că nu existau soluții operative standard pentru trecerea la cinematografia digitală. Alte părți au afirmat că multe cinematografe nu aveau acces la acordurile privind redevențele pentru copii virtuale oferite de intermediari („integratori") (a se vedea și nota de subsol 5), din cauza naturii și a volumului programării acestora (volumul redevențelor pentru copii virtuale generat diferă în funcție de numărul de filme programate în prima săptămână de difuzare și/sau de numărul de ecrane de care dispune un cinematograf). Europa Distribution a susținut că numai sălile de cinema mai rentabile și marii distribuitori de filme comerciale pot beneficia de soluțiile operative comerciale. Potrivit documentului de reflecție al EFAD, doar în jur de 10 000 de ecrane europene dintr-un total de 30 000 își puteau reînnoi echipamentele prin intermediul modelului redevențelor pentru copii virtuale. Într-o contribuție se afirma că soluția comercială bazată pe redevențele pentru copii virtuale era potrivită și pentru cinematografele mai mici. În orice caz, autoritățile franceze au subliniat că soluțiile comerciale disponibile pentru tranziție nu acoperă toate costurile trecerii cinematografelor la proiecția digitală (precum modernizarea cabinelor de proiecție) și, în plus, presupun mereu o contribuție a societăților de exploatare cinematografică. Și în aceste cazuri, finanțarea publică ar putea avea un rol complementar important.

(33) În ceea ce privește **caracterul adecvat** al ajutoarelor, părțile interesate au declarat că, în general, finanțarea publică ar ajuta micile săli de cinema să facă față concurenței puternice din partea marilor cinematografe multiplex și ar contribui la crearea unor condiții echitabile. Potrivit previziunilor, instalarea echipamentelor cinematografice digitale ar aduce o ofertă mai variată pentru public. De asemenea, contribuțiile au subliniat avantajele aferente cinematografiei digitale, precum calitatea proiecției, flexibilitatea programării și reducerea costurilor de distribuție. Potrivit autorităților franceze, caracterul adecvat al ajutoarelor în favoarea cinematografiei digitale nu ar trebui să fie evaluat în ceea ce privește diversificarea programării, ci mai curând în raport cu posibilitatea de a evita închiderea sălilor de cinema. Astfel, digitalizarea diferitelor tipuri de cinematografie este cea care va garanta o ofertă diversificată de filme. Forumul European al Cinematografiei Digitale a susținut că, în cazul în care creditul fiscal ar putea fi compensat cu TVA-ul, ar fi posibil ca și cinematografele mai puțin profitabile să beneficieze de această măsură.

(34) Unele contribuții au menționat natura pe termen scurt a creditului fiscal, în contrast cu provocările pe termen lung legate de trecerea la cinematografia digitală. Alte contribuții au susținut însă că standardele erau suficient de consolidate pentru a garanta valabilitatea lor pentru cel puțin un deceniu sau că ciclul de viață al echipamentelor cinematografice digitale nu putea fi încă definit. Consiliul Federal pentru Cinematografie din Germania a subliniat că ajutoarele pentru trecerea la cinematografia digitală ar fi mai puțin costisitoare decât costurile legate de reconstruirea cinematografelor și restabilirea diversității culturale după dispariția operatorilor care nu au mijloacele de a-și finanța costurile de tranziție. De asemenea, Germania a subliniat că pentru a ține seama de contextul național și regional specific al fiecărui stat membru este necesară o măsură de ajutor concepută special și o formă de ajutor adecvată. Declarația EFAD a confirmat acest punct de vedere, subliniind că nu există o soluție universal valabilă. Asociația Italiană a Societăților de Exploatare Cinematografică (ANEC), estimează că

până la încheierea ciclului de viață al echipamentelor digitale contextul va fi evoluat suficient, ceea ce va face ca substituirea acestora să fie mai puțin problematică. Forumul European al Cinematografiei Digitale a afirmat, de asemenea, că eventualele costuri de utilizare suplimentare pot fi compensate de noi surse de venituri pentru sălile de cinema respective.

(35) În ceea ce privește **repercusiunile economice, sociale și culturale** ale ajutorului, contribuțiile au subliniat în general necesitatea unui standard unic pentru cinematografia digitală și acceptarea pe scară largă a standardelor DCI. Declarația EFAD afirmă că sprijinul acordat cinematografiei digitale nu ar trebui să impună o soluție tehnologică, ci să fie conceput evaluând cu atenție situația tehnologică a sectorului. În observațiile sale, Europa Distribution a subliniat că nerespectarea standardului din sector ar putea determina închiderea multor săli de cinema. În orice caz, ANEC a precizat că măsura lasă cinematografelor posibilitatea de a investi în standardele pe care le preferă. Numeroase contribuții au subliniat și faptul că echipamentele conforme specificațiilor DCI ar putea fi utilizate și pentru a proiecta programe cu standarde digitale diferite (mai scăzute), în timp ce situația inversă (proiectarea unor copii cinematografice conforme standardului DCI utilizând, de exemplu, proiectoare 1,3K) nu este posibilă. Observațiile prezentate nu au considerat că există riscul majorării prețurilor, care, dimpotrivă, ar trebui să scadă în timp. În această privință, contribuția autorităților franceze și documentul de reflecție al EFAD au subliniat că măsurile de ajutor ar trebui să fie concepute astfel încât să se evite denaturarea concurenței pe piața echipamentelor digitale. Prin urmare, măsurile de ajutor ar trebui să se bazeze pe o evaluare a costurilor echipamentelor digitale, iar ajutorul ar trebui să fie limitat în funcție de aceste estimări. Îndoielile Comisiei legate de faptul că ajutoarele de stat ar putea accelera trecerea la cinematografia digitală și, prin urmare, închiderea cinematografelor (a se vedea considerentul 16) nu au fost confirmate de contribuțiile primite, care, dimpotrivă, au susținut că ajutoarele de stat reprezintă o soluție durabilă la provocarea pe care o reprezintă cinematografia digitală. Federația Italiană a Cinematografelor de Artă a subliniat raza geografică restrânsă a sălilor de cinema, ceea ce face ca efectele de denaturare asupra concurenței determinate de măsură să fie reduse.

IV. **OBSERVAȚIILE ITALIEI**

1. **Necesitatea ajutorului**

(36) Autoritățile italiene au furnizat Comisiei informații privind caracteristicile pieței cinematografice italiene (actualizate în octombrie 2013). În Italia se estimează că există 3 936 de ecrane, situate în 1 872 de cinematografe, care pot fi împărțite în următoarele patru categorii:

(a) mari lanțuri de cinematografe ([8]) cu peste 60 de ecrane: există numai două astfel de lanțuri, „UCI" și „The Space", care reunesc 787 de ecrane în 76 de locații;

(b) mici lanțuri de cinematografe: există 15 astfel de societăți, fiecare dintre acestea deținând un număr maxim de 60 de ecrane. În total, cinematografele din această categorie cuprind 513 ecrane în 104 locații;

(c) mici cinematografe comerciale: 1 287 de ecrane în cadrul a 315 cinematografe;

(d) cinematografe mici: în această categorie sunt incluse aproape numai cinematografele cu un singur ecran (în proporție de 90 %), împreună cu cinematografele sezoniere și/sau cinematografele parohiale. În această categorie sunt incluse 1 340 de locații, corespunzând unui număr estimat de 1 500 de ecrane.

(37) În timp ce marile lanțuri de cinematografe [incluse la litera (a)] reprezintă o cotă de 40 % din piața națională, cinematografele incluse la litera (d) reprezintă numai o cotă de 5-10 % din piață.

(38) Schema de credit fiscal este destinată cinematografelor menționate la literele (b), (c) și (d). În special, având în vedere poziția dominantă pe piață a celor două mari lanțuri de cinematografe, autoritățile italiene consideră că ajutorul de stat este necesar pentru a finaliza trecerea la cinematografia digitală a societăților de exploatare cinematografică încadrate la literele de mai sus, care sunt toate societăți mici și mijlocii.

([8]) Prin lanț de cinematografe, autoritățile italiene înțeleg o societate care deține cel puțin 15 ecrane în cel puțin trei cinematografe.

(39) Conform datelor furnizate de Ministerul Patrimoniului Cultural și al Turismului, în perioada 2010-2013, cererile de credit fiscal pentru trecerea la proiecția digitală au vizat 1 603 ecrane (conform datelor din aprilie 2014). Măsura, pusă în aplicare în temeiul regulamentului *de minimis*, a dat rezultate imediat după ce a fost introdusă, în 2010 (an în care au beneficiat de ajutor 671 de ecrane).

(40) Punerea în aplicare a măsurii de ajutor în temeiul regulamentului *de minimis* s-a dovedit însă insuficientă pentru a inversa situația. În special, cinematografele multiplex mijlocii au reușit să digitalizeze doar o parte din ecranele lor.

(41) Autoritățile italiene au indicat că digitalizarea cinematografelor din Italia continuă să înregistreze întârzieri. În octombrie 2013, rata digitalizării era de circa 62 % ([9]) și, conform estimărilor furnizate de autoritățile italiene în iunie 2014, ar trebui să existe 700 de ecrane care nu au fost încă digitalizate.

(42) Prin urmare, un număr considerabil de cinematografe, majoritatea mici și mijlocii, riscă să dispară. Dispariția acestora nu numai că ar provoca pierderea unor locuri de muncă în sectorul cinematografic, ci, la rândul său, ar avea un impact asupra distribuției filmelor și ar restrânge oferta de care dispune publicul.

(43) În special, autoritățile italiene au subliniat rolul pe care îl au cinematografele cu un singur ecran și cinematografele mijlocii din Italia. Supraviețuirea cinematografelor cu un singur ecran este esențială pentru a asigura accesul egal la cinematografe pentru toți cetățenii, inclusiv pentru cei din localități mici, din zone rurale sau de munte. Al doilea grup, cinematografele mijlocii, constituie coloana vertebrală a distribuției și a proiecției de filme de calitate în Italia. Este important ca aceste cinematografe să continue să existe întrucât ele oferă o alternativă față de cele două mari lanțuri de cinematografe care domină piața.

(44) Autoritățile italiene prevăd că filmele tradiționale vor dispărea definitiv de pe piață în doar câteva săptămâni sau luni. Având în vedere că data-limită se apropie, autoritățile italiene au subliniat necesitatea de a pune în aplicare această măsură peste pragurile *de minimis*.

(45) În ceea ce privește creditul fiscal maxim propus (50 000 EUR per ecran) și costurile estimate ale echipamentelor de proiecție digitală, autoritățile italiene și-au redus estimările privind costul minim per ecran al trecerii la proiecția digitală la 50 000-60 000 EUR (cifre furnizate în aprilie și în iunie 2014). Cu alte cuvinte, creditul fiscal maxim corespunde unor costuri de adaptare considerabil mai mari față de costurile de adaptare medii estimate. Autoritățile italiene au subliniat însă că stimulentele fiscale sunt calculate pe baza unui procentaj din costurile efectiv suportate. Pe baza unei investiții medii de 50 000 EUR, stimulentul fiscal oferit (30 %) va fi egal cu 15 000 EUR. Prin urmare, creditul fiscal maxim nu este, de obicei, aplicat niciodată în practică. Cu toate acestea, limita maximă garantează că, în cazul unor costuri de adaptare excepțional de ridicate, valoarea ajutorului rămâne restrânsă și în termeni absoluți.

(46) În ceea ce privește necesitatea ajutorului, este de asemenea important de amintit că, potrivit ultimelor observații transmise de autoritățile italiene, costurile trecerii la proiecția digitală continuă să se ridice la mai multe zeci de mii de euro per ecran. Multe cinematografe și în special cele mai mici nu sunt în măsură să obțină aceste fonduri din surse private, mai ales în actualul context economic din Italia și din Europa.

2. **Proporționalitatea ajutorului**

(47) În termeni generali, autoritățile italiene au subliniat că creditul fiscal este complementar cu soluțiile comerciale disponibile pentru tranziție și nu exclude utilizarea modelelor bazate pe redevențe pentru copii virtuale.

(48) Dispozițiile de punere în aplicare modificate cuprind o serie de dispoziții care garantează proporționalitatea măsurii de ajutor, de exemplu prin luarea în considerare a mecanismelor de piață disponibile pentru trecerea la cinematografia digitală (mai precis, redevențele pentru copii virtuale).

([9]) Date ale Asociației Italiene a Societăților de Exploatare Cinematografică (ANEC), furnizate de Ministerul Patrimoniului Cultural și al Turismului.

(49) În primul rând, numai societățile de exploatare cinematografică având maximum 60 de ecrane pot solicita avantajele fiscale. Această dispoziție implică ineligibilitatea celor două mari lanțuri de cinematografe din Italia („UCI" și „The Space"), care au trecut la cinematografia digitală utilizând cu succes modelul clasic de redevențe pentru copii virtuale. În plus, având în vedere poziția lor dominantă pe piață (a se vedea considerentul 37), aceste societăți de exploatare cinematografică nu ar trebui să depindă de ajutoare de stat pentru a trece la cinematografia digitală.

(50) Potrivit informațiilor furnizate de autoritățile italiene, cele două mari lanțuri de cinematografe sunt singurele care au utilizat modelul clasic de redevențe pentru copii virtuale. Cu toate acestea, chiar și operatorii cinematografici mai mici au avut acces la mecanismele comerciale de facilitare a trecerii la cinematografia digitală. În Italia a fost creat un model de redevențe pentru copii cinematografice alternativ, adaptat pentru cinematografele mici, pe baza unui acord între asociațiile de distribuitori și de exploatanți cinematografici. Tabelul de mai jos arată principalele diferențe și asemănări dintre modelul de redevențe pentru copii virtuale (RCV) clasic și modelul alternativ, astfel cum sunt aplicate în Italia.

Comparație între modelul RCV clasic și cel alternativ aplicate în Italia

Modelul RCV clasic aplicat în Italia	Modelul RCV alternativ aplicat în Italia
Un intermediar („integrator") care, la rândul său, are contracte de redevențe pentru copii virtuale cu distribuitorii, semnează un acord cu o societate de exploatare cinematografică.	Pe baza unui acord între asociația de distribuitori și asociația de exploatanți cinematografici. Nu sunt implicate părți terțe.
Exploatantul nu este proprietarul echipamentelor digitale și nu le plătește anticipat.	Exploatantul este de la început proprietarul echipamentelor digitale și suportă întregul cost al achiziționării inițiale.
Atât distribuitorii, cât și exploatantul contribuie la amortizarea progresivă a costurilor, prin redevențe pentru copii virtuale și prin plăți efectuate lunar. Repartizarea costurilor este, în general, următoarea: 75 % în sarcina distribuitorilor și 25 % în sarcina exploatantului.	Distribuitorii de film plătesc redevențe pentru copii virtuale pentru proiecția digitală a filmelor. Redevențele pot acoperi până la 75 % din costurile trecerii la proiecția digitală. Exploatantul trebuie să acopere în orice caz cheltuieli în valoare de 5 500 EUR.

(51) În al doilea rând, ținând cont de cele de mai sus, autoritățile italiene au modificat dispozițiile de punere în aplicare pentru a preveni supracompensarea sau reorientarea ajutoarelor în cazul în care creditul fiscal ar fi combinat cu soluții comerciale (redevențe pentru copii virtuale). Beneficiarul trebuie să prezinte o declarație care să ateste faptul că avantajul fiscal este solicitat numai pentru a acoperi costurile efective (a se vedea considerentul 23). Autoritățile italiene au declarat că Ministerul Patrimoniului Cultural și al Turismului va controla fiecare caz pentru a se asigura că ajutorul acoperă numai partea din investiții care trebuie să fie efectiv suportată de societatea de exploatare cinematografică.

(52) În al treilea rând, pentru a garanta proporționalitatea măsurii de ajutor au fost introduse intensități maxime pentru valoarea cumulată a ajutoarelor, care fac distincția între cinematografele mai mici (cu unul sau două ecrane) și celelalte cinematografe (a se vedea considerentul 24).

3. **Caracterul adecvat al ajutoarelor**

(53) În decizia de inițiere a procedurii, Comisia și-a exprimat îndoieli asupra caracterului adecvat al bugetului pus la dispoziție de măsură pentru a acoperi costurile prevăzute pentru trecerea la proiecția digitală. Estimările actualizate furnizate de autoritățile italiene în legătură cu bugetul și costurile (a se vedea considerentele 18 și 45) permit realizarea unei evaluări actualizate a situației vizate de măsura de ajutor. Pe baza unui credit fiscal mediu de 15 000 EUR și ținând cont de bugetul estimat al schemei (a se vedea considerentul 18), 500 de ecrane ar putea beneficia de măsură între 2014 și 2015, perioadă în care se prevede că măsura va fi utilizată în mod mai intens. Acest număr corespunde unei proporții considerabile din ecranele care trebuie încă digitalizate (a se vedea considerentul 40).

(54) În ciuda eliminării obligației de programare culturală din cadrul schemei de ajutor, autoritățile italiene au afirmat că schema are în continuare o pronunțată finalitate culturală. Digitalizarea completă a pieței cinematografice italiene va duce la o mai bună difuzare a diferitelor tipuri de filme și la un potențial sporit de difuzare a producțiilor „de nișă". Dacă nu s-ar trece la producția digitală a tuturor tipurilor de cinematografie din Italia, cultura ar avea de suferit.

(55) Autoritățile italiene au subliniat că măsura de credit fiscal implică o compensare care vizează nu numai impozitele directe ce trebuie plătite Fiscului (impozitul pe profit), ci și impozitele indirecte (de exemplu TVA-ul), precum și impozitele reținute la sursă și contribuțiile de asigurări sociale (plătite de angajatori pentru salariați). Toate aceste impozite sunt luate în considerare în vederea calculării beneficiului adus de creditul fiscal, sporindu-se astfel accesibilitatea schemei, întrucât posibilitatea de a beneficia de ajutor nu depinde de nivelul de profit realizat de o societate.

(56) În plus, prin articolul 51 din Decretul-lege nr. 83 din 2012 a fost introdusă posibilitatea de a ceda creditul fiscal furnizorilor de echipamente digitale, băncilor, intermediarilor financiari și societăților de asigurări (a se vedea considerentul 25). În acest fel, măsura devine mai ușor accesibilă cinematografelor mai mici, în special celor gestionate în familie, fără angajați.

(57) Încă din timpul punerii în aplicare a măsurii în temeiul regulamentului *de minimis*, au beneficiat de credite fiscale toate tipurile de săli cinematografice, inclusiv cele mai mici de pe piață, astfel cum se ilustrează în diagrama de mai jos, care oferă o imagine de ansamblu asupra beneficiarilor schemei (în perioada 2010-2013).

Beneficiari în funcție de tipul de cinematograf (2010-2013, pe baza numărului de ecrane) (date actualizate ultima dată în aprilie 2014 și furnizate de Ministerul Patrimoniului Cultural și al Turismului)

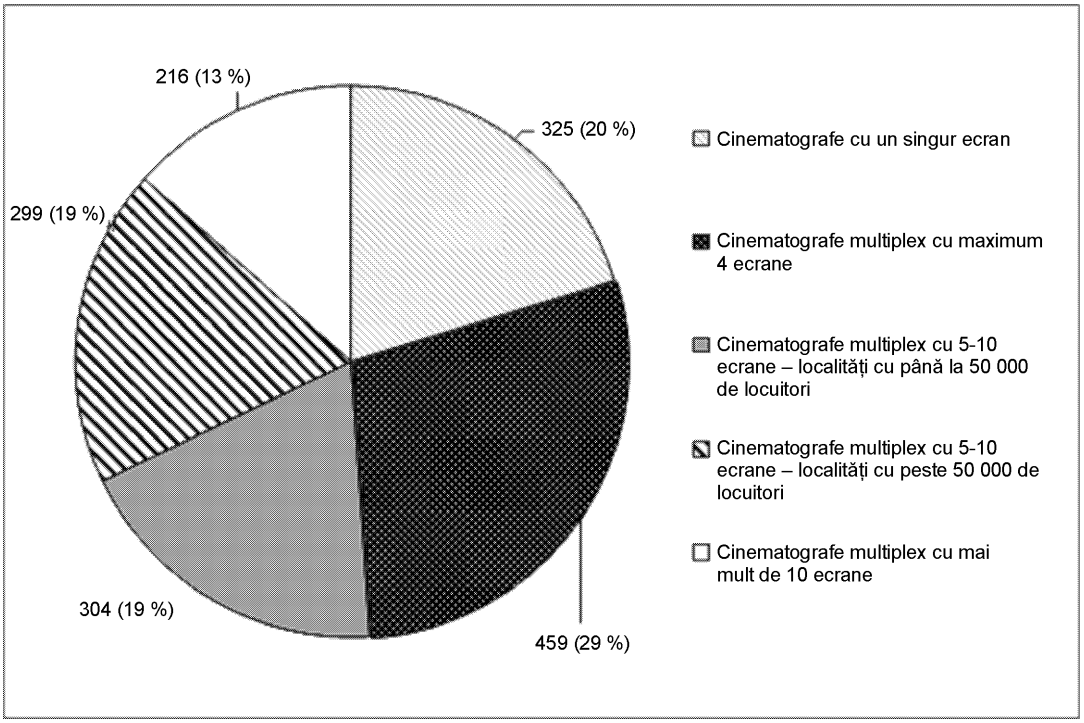

(58) Din datele furnizate rezultă, de asemenea, o creștere netă a procentajului micilor cinematografe care au beneficiat de creditul fiscal în 2012 și mai ales în 2013. În ansamblu, conform datelor transmise de Italia, între 2010 și sfârșitul anului 2013 au putut beneficia de creditul fiscal pentru trecerea la proiecția digitală 325 de cinematografe, adică 24,3 % din cele 1 340 de cinematografe mai mici din Italia.

4. **Repercusiuni economice, sociale și culturale**

(59) Autoritățile italiene au subliniat că asigurarea unei treceri complete la cinematografia digitală este importantă pentru protejarea culturii. Instalarea de echipamente digitale aduce o serie de avantaje importante (precum o mai mare flexibilitate) pentru întregul sector cinematografic (și, în cele din urmă, pentru public). Cu toate acestea, costurile aferente acestei treceri sunt mari, nu sunt distribuite în mod egal și sunt suportate în mare parte de cinematografe. În special, micii operatori de pe piață nu sunt în măsură să realizeze această trecere fără a beneficia de ajutoare de stat. Soluțiile comerciale elaborate pentru tranziție (redevențe pentru copii virtuale) nu sunt suficiente pentru a compensa un astfel de dezechilibru și nu toate cinematografele au acces la acestea în egală măsură.

(60) Autoritățile italiene au confirmat că, în opinia lor, condițiile schemei nu pun în discuție principiul neutralității tehnologice.

V. EVALUAREA MĂSURII DE AJUTOR

1. Existența ajutorului

(61) Conform articolului 107 alineatul (1) din TFUE: „Cu excepția derogărilor prevăzute de tratate, sunt incompatibile cu piața internă ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre."

(62) Astfel cum se ilustrează în decizia de inițiere și se rezumă în considerentul 12, măsura de ajutor notificată constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din TFUE. Astfel, sursa de finanțare este constituită din stimulente fiscale, prin urmare statul italian renunță la unele venituri fiscale. În temeiul schemei, unele societăți cinematografice vor beneficia de un astfel de avantaj financiar, ceea ce înseamnă că măsura oferă un avantaj selectiv anumitor societăți. Beneficiarii sunt în concurență cu alte întreprinderi, care nu beneficiază neapărat de această schemă. În consecință, schema denaturează sau riscă să denatureze concurența. Având în vedere comerțul internațional de filme, această măsură poate avea un impact asupra schimburilor comerciale din interiorul Uniunii.

2. Compatibilitatea ajutorului

(63) Autoritățile italiene justifică măsura indicând că aceasta contribuie la promovarea culturii și subliniind în mod constant importanța culturală pentru Italia a unei finalizări cât mai rapide a trecerii la cinematografia digitală. Măsura de ajutor urmărește să garanteze că toate categoriile de cinematografe sunt în măsură să treacă la proiecția digitală, în ciuda costurilor mari pe care le presupune acest demers.

(64) La momentul adoptării deciziei de inițiere a procedurii în privința acestei măsuri de ajutor, Comisia nu definise într-un mod specific politica sa în privința susținerii proiecției digitale. Între timp, Comisia a adoptat o nouă comunicare referitoare la ajutoarele de stat pentru filme și alte opere audiovizuale ([10]), care a actualizat criteriile utilizate pentru a evalua compatibilitatea ajutoarelor de stat pentru filme și alte opere audiovizuale în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (d) din TFUE.

(65) Noua comunicare privind cinematografia recunoaște faptul că ajutoarele pentru producția cinematografică pot fi considerate ca ajutoare pentru promovarea culturii, în sensul articolului 107 alineatul (3) litera (d) din TFUE. Prin urmare, compatibilitatea ajutorului poate fi evaluată în temeiul dispoziției amintite. Comunicarea privind cinematografia stabilește că ajutoarele pentru modernizarea cinematografelor, inclusiv pentru digitalizarea acestora, pot fi justificate pe această bază, cu condiția de a fi necesare, proporționale și adecvate.

(a) *Necesitatea măsurii*

(66) Astfel cum a fost demonstrat de autoritățile italiene și confirmat de observațiile persoanelor interesate, trecerea la cinematografia digitală reprezintă o provocare pentru sectorul cinematografic care afectează toate cinematografele europene și în special cinematografele mai mici. Dispariția unor cinematografe, în special a cinematografelor independente de dimensiuni mici și mijlocii din orașe cu puțini locuitori, ar reduce diversitatea și gradul de difuzare la nivel regional a ofertei cinematografice. Cu alte cuvinte, o tranziție lungă și neomogenă ar avea un impact negativ asupra proiecției și distribuției cinematografice și, în fond, asupra publicului european.

(67) Chiar și în condițiile punerii în aplicare a măsurii fiscale în temeiul regulamentului *de minimis*, Italia continuă să fie în urmă în ceea ce privește trecerea la cinematografia digitală.

(68) În același timp, având în vedere că piața a ajuns la punctul de inflexiune în ceea ce privește trecerea la proiecția digitală, peste 60 % dintre ecranele italiene fiind digitalizate până la sfârșitul anului 2013, situația cinematografelor care depind de ajutoare de stat pentru tranziție s-a înrăutățit, întrucât disponibilitatea peliculelor de 35 mm nu este garantată pe termen scurt.

(69) Măsura nu vizează exclusiv cinematografele de dimensiuni mai mici, ci și cinematografele și rețelele comerciale relativ mari. Cu toate acestea, cele mai mari rețele de cinematografe (cu peste 60 de ecrane) nu pot beneficia de ajutor. Autoritățile italiene au susținut că acordarea de beneficii fiscale tuturor cinematografelor de dimensiuni mai mici restabilește condiții echitabile la nivelul sectorului, care este dominat de două lanțuri foarte mari.

(70) Creditul fiscal urmărește să ajute cinematografele care nu sunt în măsură, în special în actualul context economic, să obțină suficiente fonduri private pentru a acoperi costurile foarte mari ale digitalizării.

([10]) Comunicarea Comisiei privind ajutoarele de stat pentru filme și alte opere audiovizuale (JO C 332, 15.11.2013, p. 1).

(71) Având în vedere cele de mai sus, Comisia consideră că măsura de ajutor poate fi considerată necesară pentru a conserva și a restabili în Italia un mediu cinematografic diversificat într-un context digital. Continuitatea prezenței diferitor tipuri de cinematografe, de la cele cu un singur ecran și programare artistică la cinematografele multiplex cu programare comercială, este fundamentală pentru a promova menținerea unei oferte cinematografice diversificate, în beneficiul publicului italian. Așa cum confirmă observațiile părților interesate, trecerea la cinematografia digitală constituie un moment critic pentru sectorul cinematografic în ansamblul său, având în vedere că numai cele mai mari lanțuri de săli cinematografice au acces cu ușurință la modelele comerciale pentru tranziție. Datele comerciale furnizate de autoritățile italiene au demonstrat că punerea în aplicare *de minimis* a măsurii nu este suficientă pentru a finaliza tranziția, mai ales pentru sălile cinematografie cu mai multe ecrane. Chiar dacă unele cinematografe au avut acces la RCV, aceste modele comerciale nu acoperă toate costurile suportate de cinematografe pentru trecerea la proiecția digitală (a se vedea considerentul 32). Sprijinul public poate fi considerat necesar și în aceste cazuri, cu condiția de a fi conceput ca sprijin complementar, garantându-se că măsura rămâne proporțională, indiferent de tipul de cinematograf vizat.

(b) *Proporționalitatea măsurii*

(72) Autoritățile italiene au stabilit că societățile de exploatare cinematografică având peste 60 de ecrane nu pot beneficia de creditul fiscal. Structura pieței cinematografice italiene indică în mod clar existența unui decalaj între exploatanții având cel mult 60 de ecrane și cei de dimensiuni mai mari (a se vedea considerentele 36 și 37). Prin urmare, acest prag pare a fi proporțional în raport cu obiectivul schemei de ajutor.

(73) În plus, creditul fiscal se acordă numai pentru o parte (30 %) din costurile tranziției și este limitat la 50 000 EUR pe an. Calculând valoarea ajutorului pe baza unui procent din costurile efective ale digitalizării, autoritățile italiene garantează că ajutorul rămâne proporțional, deși costurile pot varia de la caz la caz. Așa cum au subliniat multe dintre părțile care au transmis observații [considerentul (29)], costurile digitalizării pot fi cu mult peste medie în unele cazuri, de exemplu atunci când sunt necesare lucrări majore pentru adaptarea cabinei de proiecție. În astfel de cazuri atipice, limita de 50 000 EUR garantează că valorile absolute ale ajutorului rămân proporționale.

(74) În timp ce decizia de inițiere a procedurii a ridicat întrebări cu privire la posibila dispariție a soluțiilor comerciale pentru trecerea la cinematografia digitală, considerentul (50) demonstrează că în Italia au fost elaborate două formule comerciale diferite care pot fi combinate cu creditul fiscal propus în sprijinul cinematografiei digitale. În dispozițiile de punere în aplicare modificate, autoritățile italiene au introdus prevederi specifice pentru a garanta că o combinare a finanțării publice și a celei private pentru trecerea la cinematografia digitală nu ar determina supracompensarea sau reorientarea ajutorului [de exemplu către distribuitorii sau intermediarii („integratori”) din cadrul modelului de redevențe pentru copii virtuale]. În acest mod, autoritățile italiene promovează o sinergie optimă între modelele comerciale disponibile și ajutoarele de stat, pentru a favoriza trecerea deplină la cinematografia digitală.

(75) Creditul fiscal poate fi, de asemenea, combinat cu alte măsuri de ajutor. Pentru a garanta caracterul proporțional al ajutorului, autoritățile italiene au introdus intensități maxime pentru valoarea cumulată a ajutoarelor, și anume 90 % pentru cinematografele mici (cu unul sau două ecrane) și 75 % pentru celelalte cinematografe.

(76) În termeni mai generali, cererea trebuie să fie însoțită de un document certificat care să indice cheltuielile efective suportate pentru fiecare ecran, fiind, de asemenea, prevăzute controale efectuate de Ministerul Patrimoniului Cultural și al Turismului pentru fiecare caz în parte. În plus, dispozițiile de punere în aplicare prevăd că, în cazul nerespectării obligațiilor, creditul fiscal va fi recuperat (majorat cu dobânzile și penalitățile aferente).

(c) *Caracterul adecvat al măsurii*

(77) Clarificările furnizate de autoritățile italiene, precum și introducerea posibilității de a transfera creditele fiscale, garantează că măsura va avea un impact asupra beneficiarilor schemei. Se estimează că și cinematografele mai puțin rentabile vor avea acces la schema de ajutor.

(78) Măsura nu mai este propusă ca măsură-pilot, ci va fi în vigoare până la sfârșitul anului 2022.

(79) Datele furnizate de autoritățile italiene [considerentele (57) și (58)] demonstrează că toate tipurile de cinematografe pot beneficia de măsură, în special cele de mici dimensiuni. Deși există alți factori care pot să fi avut o incidență, trebuie observat că sporirea considerabilă a numărului de cinematografe cu 1, 2, 3 sau 4 ecrane care au beneficiat de creditul fiscal (în temeiul regulamentului *de minimis*) în 2012 și 2013 coincide cu introducerea posibilității de a transfera creditele fiscale în 2012 [considerentul (25)].

(80) În mod mai general, măsura pare a fi adecvată pentru a proteja diversitatea pieței cinematografice italiene, care include cinematografe cu o singură sală, mici cinematografe comerciale și diferite tipuri de cinematografe multiplex. Această diversitate este o condiție prealabilă a unei oferte cinematografice diferențiate.

(d) *Denaturarea concurenței și impactul asupra schimburilor comerciale*

(81) Denaturarea concurenței și impactul asupra schimburilor comerciale sunt modeste. Dimensiunea transfrontalieră a cinematografiei se limitează la prezența operatorilor cinematografici internaționali și la caracterul internațional al comercializării filmelor. Cinematografele individuale au o rază teritorială limitată, având în vedere că publicul nu se deplasează pe distanțe mari pentru a merge la cinematograf.

(82) Măsura se referă la ajutoarele pentru investiții și furnizează un sprijin unic cinematografelor, care trebuie să realizeze o singură tranziție. Creditul fiscal garantează că toate cinematografele vor putea realiza tranziția la proiecția digitală, fără a denatura în mod nejustificat concurența în ceea ce privește funcționarea curentă.

(83) Se prevede că trecerea la cinematografia digitală în Europa va fi benefică pentru întreaga industrie cinematografică europeană. În această privință, îndoielile în legătură cu standardele cinematografiei digitale, formulate în decizia de inițiere a procedurii, nu mai sunt considerate pertinente. Contribuțiile părților terțe au evidențiat consensul existent la nivelul sectorului în legătură cu standardele care predomină în cinematografia digitală.

VI. **CONCLUZIE**

(84) Având în vedere cele de mai sus, Comisia consideră că măsura de ajutor urmărește un obiectiv cultural bine definit. Dubiile formulate în decizia de inițiere a procedurii în legătură cu necesitatea, proporționalitatea, caracterul adecvat și impactul au fost înlăturate. Denaturările concurenței și impactul măsurii asupra schimburilor comerciale par a fi suficient de limitate pentru a nu fi contrare interesului comun. În consecință, creditul fiscal pentru echipamentele de proiecție digitală este considerat compatibil cu piața internă în temeiul articolului 107 alineatul (3) litera (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Ajutorul de stat pe care Italia intenționează să îl pună în aplicare pentru echipamentele destinate proiecției digitale, pe baza Legii nr. 244 din 24 decembrie 2007, a Decretului-lege nr. 91 din 8 august 2013, transformat în lege prin Legea nr. 112 din 7 octombrie 2013, precum și a noilor dispoziții de punere în aplicare a creditelor fiscale acordate societăților de exploatare cinematografică pentru introducerea și achiziționarea de echipamente și aparaturi destinate proiecției digitale, este compatibil cu piața internă în conformitate cu articolul 107 alineatul (3) litera (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

În consecință, se autorizează punerea în aplicare a măsurii de ajutor.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Republicii Italiene.

Adoptată la Bruxelles, 29 octombrie 2014

Pentru Comisie

Joaquín ALMUNIA

Vicepreședinte